ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
ជាតិ សាសនា ព្រះមហាក្សត្រ

ពាក្យបណ្តឹង

ដើមចោទ

ឈ្មោះ ៖ X

អាសយដ្ឋាន ៖ ផ្ទះលេខ 00 ផ្លូវលេខ 00 ភូមិ...... ឃុំ.......ស្រុក......... ខេត្តបាត់ដំបង[1]។

អ្នកតំណាងដោយអាណត្តិ

លោក/លោកស្រី ៖ P

អាសយដ្ឋានការិយាល័យ ៖ ....

ឈ្មោះការិយាល័យមេធាវី/ក្រុមមេធាវី/ក្រុមហ៊ុនមេធាវី ៖ ....

លេខទូរស័ព្ទ ៖ ....

ទីកន្លែងបញ្ជូន ៖ ការិយាល័យមេធាវី/ ក្រុមមេធាវី/ ក្រុមហ៊ុនមេធាវី.................. [2]

ចុងចម្លើយ

ឈ្មោះ ៖ Y

អាសយដ្ឋាន ៖ ផ្ទះលេខ 00 ផ្លូវលេខ 00 សង្កាត់មនោរម្យ ខណ្ឌ ៧ មករា រាជធានីភ្នំពេញ។

---

[1] ឈ្មោះ និងអាសយដ្ឋាន មានបញ្ញត្តិនៅក្នុងចំណុច ក កថាខណ្ឌទី ២ មាត្រា ៧៥ នៃក្រមនីតិវិធីរដ្ឋប្បវេណី ប៉ុន្តែ ចំពោះចំណុចផ្សេងទៀត ដូចជា ថ្ងៃខែឆ្នាំកំណើតជាអាទិ៍ ជាចំណុចដែលពុំមានបញ្ញត្តិក្នុងច្បាប់ទេ។ ប៉ុន្តែ ក៏មានករណីដែលពុំអាចកំណត់អំពីភាគី តាមរយៈឈ្មោះ និង អាសយដ្ឋានបានផងដែរ ដូច្នេះ ត្រូវសរសេរចំណុចទាំងនោះក្នុងកម្រិតមួយដែលចាំបាច់ ដើម្បីអាចកំណត់អំពីភាគី។

[2] មាត្រា ២៤៩ និងមាត្រា ២៥០ នៃក្រមនីតិវិធីរដ្ឋប្បវេណី។ ការដាក់ពីទីកន្លែងដែលត្រូវបញ្ជូន មិនមែនជាកាតព្វកិច្ចនោះទេ។ ប្រសិនបើពុំមានការសរសេរអំពីទីកន្លែងដែលត្រូវបញ្ជូនទេ ការបញ្ជូននឹងត្រូវធ្វើឡើងនៅលំនៅឋានរបស់ដើមចោទ ជាអាទិ៍។ ហេតុនេះ ក្នុងករណីដែលអ្នកតំណាងដោយអាណត្តិរបស់ដើមចោទមានបំណងធ្វើការបញ្ជូនទៅកាន់ទីកន្លែងណាផ្សេងក្រៅពីលំនៅដ្ឋានរបស់ដើមចោទជាអាទិ៍ គឺមានភាពចាំបាច់ក្នុងការសរសេរអំពីទីកន្លែងដែលត្រូវបញ្ជូននៅក្នុងលិខិតពាក្យបណ្តឹងជាអាទិ៍។

សូមគោរពជូន
លោកប្រធានសាលាដំបូងខេត្តបាត់ដំបង [3]

ក. ខ្លឹមសារនៃសាលក្រម និង ការចាត់ចែងបន្ទាប់បន្សំដែលដើមចោទទាមទារឲ្យតុលាការចេញ [4] ៖

(១) លែងលះដើមចោទ និង ចុងចម្លើយ ។[5]

---

[3] ដើមចោទត្រូវតែដាក់ពាក្យបណ្តឹងទៅតុលាការដែលមានសមត្ថកិច្ច (មាត្រា ៧ នៃក្រមនីតិវិធីរដ្ឋប្បវេណី)។ សមត្ថកិច្ចសាលាជម្រះក្តីត្រូវកំណត់តាមពេលដាក់ពាក្យបណ្តឹង (មាត្រា ១៧ នៃក្រមនីតិវិធីរដ្ឋប្បវេណី)។ បណ្តឹងទាមទារលែងលះគ្នាស្ថិតនៅក្រោមសមត្ថកិច្ចផ្តាច់មុខរបស់សាលាដំបូងដែលមានសមត្ថកិច្ចនៅលំនៅដ្ឋានរបស់ភាគី (កថាខណ្ឌទី ១ មាត្រា ៩៨២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី និង កថាខណ្ឌទី ១ មាត្រា ១០ នៃក្រមនិតិវិធីរដ្ឋប្បវេណី)។

នៅក្នុងរឿងក្តីនេះ លំនៅដ្ឋានរបស់ដើមចោទ នៅខេត្តបាត់ដំបង ហើយលំនៅដ្ឋានរបស់ចុងចម្លើយនៅទីក្រុងភ្នំពេញ ហេតុនេះហើយ សាលាដំបូងខេត្តបាត់ដំបង និង សាលាដំបូងរាជធានីភ្នំពេញ គឺជាសាលាដំបូងដែលមានសមត្ថកិច្ច។

រវាងសាលាដំបូងខេត្តបាត់ដំបង ឬ សាលាដំបូងរាជធានីភ្នំពេញ ដើមចោទអាចដាក់ពាក្យបណ្តឹងទៅសាលាដំបូងណាមួយក៏បាន ប៉ុន្តែ នៅក្នុងរឿងក្តីនេះ លំនៅដ្ឋានរបស់ដើមចោទរស់នៅខេត្តបាត់ដំបង ហើយបានចុះបញ្ជីអាពាហ៍ពិពាហ៍នៅសាលាស្រុកខេត្តបាត់ដំបងជាដើមផងដែរ ហេតុនេះហើយ ដើមចោទបានដាក់ពាក្យបណ្តឹងទៅសាលាដំបូងខេត្តបាត់ដំបង។

[4] ខ្លឹមសារនៃសាលក្រមដែលដើមចោទទាមទារ គឺជាចំណុចដែលចាំបាច់ត្រូវសរសេរនៅក្នុងពាក្យបណ្តឹង (ចំណុច ខ កថាខណ្ឌទី ២ មាត្រា ៧៥ នៃក្រមនីតិវិធីរដ្ឋប្បវេណី)។ ម្យ៉ាងទៀត ប្រសិនបើតុលាការចេញសាលក្រម ឬ សាលដីកាដែលទទួលស្គាល់បណ្តឹងទាមទារលែងលះ តុលាការនឹងត្រូវសម្រេចសេចក្តីអំពីការចាត់ចែងបន្ទាប់បន្សំ (កំណត់អ្នកមានអំណាចមេបា ការចាត់ចែងទាក់ទងនឹងការបីបាច់រក្សាកូន ឬ ការចាត់ចែងទាក់ទងនឹងការបែងចែកទ្រព្យសម្បត្តិ) ដោយឆន្ទានុសិទ្ធិ ឬ តាមពាក្យសុំ ដូច្នេះហើយ ដើមចោទគប្បីសរសេរទុកជាមុនអំពីខ្លឹមសារនៃការចាត់ចែងបន្ទាប់បន្សំដែលទាមទារឲ្យតុលាការចេញ ទើបជាការប្រសើរ (កថាខណ្ឌទី ១ មាត្រា ២២ នៃច្បាប់ស្តីពីនីតិវិធីបណ្តឹងទាក់ទងនឹងឋានៈបុគ្គល)។

[5] ភាគីនៃការអាពាហ៍ពិពាហ៍ អាចដាក់ពាក្យបណ្តឹងលែងលះគ្នា (តាមលក្ខណៈត្រឹមត្រូវ គឺពាក្យសុំលែងលះ) ទៅតុលាការបាន ក្នុង "ករណីដែលភាគីសងខាងបានព្រមព្រៀងអំពីការលែងលះគ្នា" (មាត្រា ៩៧៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី)។ ក្នុងករណីនេះ តុលាការត្រូវសម្រេចសេចក្តី (ដីកាសម្រេច) ដោយផ្អែកតាមច្បាប់ស្តីពីនីតិវិធីនៃរឿងក្តីរដ្ឋប្បវេណីដែលមិនមែនជាបណ្តឹង (មាត្រា ៣ នៃច្បាប់ស្តីពីនីតិវិធីនៃរឿងក្តីរដ្ឋប្បវេណីដែលមិនមែនជាបណ្តឹង តារាងឧបសម្ព័ន្ធចំណុច ៥ ផ្នែកទី ៤)។ "ករណីដែលភាគីសងខាងបានព្រមព្រៀងអំពីការលែងលះគ្នា" គឺសំដៅទៅលើករណីដែលភាគីសងខាងមានកូនដែលជាអនីតិជន ហើយភាគីសងខាងបានព្រមព្រៀងគ្នាចំពោះការសម្រេចអំពី ① ការលែងលះ និង ② អ្នកមានអំណាចមេបា។ មូលហេតុ គឺដោយសារតែនៅពេលដែលឪពុកម្តាយលែងលះគ្នា ត្រូវតែកំណត់ឪពុក ឬ ម្តាយណាម្ខាង ជាអ្នកមានអំណាចមេបា តាមការពិភាក្សារបស់ឪពុកម្តាយ (កថាខណ្ឌទី ១ មាត្រា ១០៣៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី)។ ការលែងលះគ្នាទាំងមិនបានកំណត់អំពីអ្នកមានអំណាចមេបា មិនត្រូវបានទទួលស្គាល់តាមក្រមរដ្ឋប្បវេណីទេ។ ដូច្នេះហើយ ក្នុងករណីដែលតុលាការចេញដីកាសម្រេចទទួលស្គាល់នូវការលែងលះដោយផ្អែកតាមពាក្យសុំរបស់ភាគីនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍ នៅក្នុងសេចក្តីសម្រេចបញ្ចប់នៃដីកាសម្រេច មិនមែនត្រឹមតែឲ្យ ① ភាគីលែងលះគ្នាទេ គឺចាំបាច់ត្រូវតែ ②កំណត់អំពីអ្នកមានអំណាចមេបាផងដែរ។ នៅក្នុងតារាងឧបសម្ព័ន្ធនៃច្បាប់ស្តីពីនីតិវិធីនៃរឿងក្តីរដ្ឋប្បវេណីដែលមិនមែនជាបណ្តឹង មិនបានសរសេរអំពី "ដីកា

(២) កំណត់ថា ដើមចោទជាអ្នកមានអំណាចមេបាលើកូនប្រុសរវាងដើមចោទ និងចុងចម្លើយដែលមានឈ្មោះ សុក សុជាតិ (កើតនៅថ្ងៃទី ១១ ខែ សីហា ឆ្នាំ ២០១៦) ។[6]

(៣) កំណត់ថា ដើមចោទជាអ្នកមានអំណាចមេបាលើកូនស្រីរវាងដើមចោទ និងចុងចម្លើយដែលមានឈ្មោះ សុក សុជាតា (កើតនៅថ្ងៃទី ២២ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ២០១៨) ។[7]

(៤) បង្គាប់ឲ្យចុងចម្លើយបង់ប្រាក់ចំនួន ១៥០ ដុល្លារអាមេរិកក្នុង ១ ខែ ឲ្យទៅដើមចោទ គិតត្រឹមថ្ងៃចុងក្រោយជារៀងរាល់ខែ ក្នុងអំឡុងពេលគិតចាប់ពីថ្ងៃដែលសាលក្រម

សម្រេចអំពីអ្នកមានអំណាចមេបាដោយយោងតាមបញ្ញត្តិនៃកថាខណ្ឌទី ៣ មាត្រា ១០៣៧" គឺដោយសារតែមានការព្យាករថា នៅពេលដែលធ្វើការសម្រេចសេចក្តីអំពី " ពាក្យសុំលែងលះដោយការព្រមព្រៀងដោយយោងតាមបញ្ញត្តិនៃមាត្រា ៩៧៩ (ការលែងលះដោយការព្រមព្រៀង) (តារាងឧបសម្ព័ន្ធ ផ្នែកទី ៤ ចំណុចទី ៥" គឺចាំបាច់ត្រូវតែសម្រេចអំពីអ្នកមានអំណាចមេបាផងដែរ (មិនអាចដាក់ពាក្យសុំអំពីការសម្រេចអំណាចមេបាដោយឯករាជ្យដាច់តែឯងបានទេ។ ចាំបាច់ត្រូវឲ្យតុលាការសម្រេចជាមួយគ្នានៅក្នុងពាក្យសុំលែងលះ។)។

ប៉ុន្តែ ក្នុងករណីដែលភាគីម្ខាងនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍មិនព្រមព្រៀងលែងលះគ្នា ឬ ភាគីសងខាងបានព្រមព្រៀងលែងលះគ្នា ប៉ុន្តែ មិនបានព្រមព្រៀងគ្នាសម្រេចអំពីអ្នកមានអំណាចមេបាទេ នឹងត្រូវដាក់ពាក្យបណ្តឹងទាមទារលែងលះគ្នា (មាត្រា ៩៧៨ និង មាត្រា ៩៨២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី)។ ក្នុងករណីទាំងនេះ តុលាការនឹងត្រូវធ្វើការសម្រេចសេចក្តី(សាលក្រម) ដោយផ្អែកតាមច្បាប់ស្តីពីនីតិវិធីបណ្តឹងទាក់ទងនឹងឋានៈបុគ្គល (មាត្រា ១៣នៃច្បាប់ស្តីពីនីតិវិធីបណ្តឹងទាក់ទងនឹងឋានៈបុគ្គល) ដែលជានីតិវិធីមួយខុសគ្នាខ្លាំងទៅនឹងនីតិវិធីរដ្ឋប្បវេណីធម្មតា។ <u>ក្នុងករណីដែលតុលាការបានចេញសាលក្រម ដោយប្រើប្រាស់នូវបញ្ញត្តិនៃក្រមនីតិវិធីរដ្ឋប្បវេណីដែលមិនអាចយកមកអនុវត្តបាននៅក្នុងនីវិធីឋានៈបុគ្គល សាលក្រមនោះនឹងក្លាយទៅជាសាលក្រមដែលខុសច្បាប់</u> ដូច្នេះហើយ ត្រូវមានការប្រុងប្រយ័ត្ន ជាពិសេសគឺ ចៅក្រម។

[6] ប្រសិនបើតុលាការចេញសាលក្រមទទួលស្គាល់បណ្តឹងទាមទារលែងលះ តុលាការត្រូវធ្វើការសម្រេចសេចក្តីអំពីការកំណត់អ្នកមានអំណាចមេបា "ដោយឆន្ទានុសិទ្ធិ" (កថាខណ្ឌទី ១ មាត្រា ២២ នៃច្បាប់ស្តីនីតិវិធីបណ្តឹងទាក់ទងនឹងឋានៈបុគ្គល)។ ពាក្យថា "ដោយឆន្ទានុសិទ្ធិ" គឺមានន័យថា តុលាការចាំបាច់ត្រូវតែសម្រេចសេចក្តីបើទោះបីជាគ្មានពាក្យសុំរបស់ភាគីក៏ដោយ។ ប្រសិនបើនៅក្នុងពាក្យបណ្តឹងដើមចោទមិនបានសរសេរអំពីការកំណត់អ្នកមានអំណាចមេបានៅក្នុងខ្លឹមសារនៃសាលក្រមដែលដើមចោទទាមទារឲ្យតុលាការចេញក៏ដោយ ក៏តុលាការត្រូវកំណត់អ្នកមានអំណាចមេបាឲ្យទៅដើមចោទ ឬ ចុងចម្លើយណាម្ខាងដែរ ក្នុងករណីដែលទទួលស្គាល់បណ្តឹងទាមទារលែងលះ។ ប៉ុន្តែ ការកំណត់អំណាចមេបានេះ ក៏តុលាការនឹងយកមកយោងនៅពេលដែលសម្រេចថាតើកំណត់អំណាចមេបាឲ្យទៅដើមចោទ ឬ ចុងចម្លើយណាម្ខាងផងដែរ? (តើដើមចោទមាន ឬ គ្មានឆន្ទៈបីបាច់រក្សារូបកាយកូនដែរទេ?) ដូច្នេះហើយ បើសិនជាដើមចោទមានឆន្ទៈ តុលាការក៏អាចសរសេរអំពីឆន្ទៈនោះបានផងដែរ។

[7] ខ្លឹមសារដូចគ្នានឹង Footnote 6។

នេះចូលជាស្ថាពររហូតដល់ឈ្មោះ សុក សុជាតិ ដែលបានកត់ត្រានៅក្នុងចំណុច (២) ខាងលើនេះក្លាយជានីតិជន។ [8]

(៥) បង្គាប់ឲ្យចុងចម្លើយបង់ប្រាក់ចំនួន ១៥០ ដុល្លារអាមេរិកក្នុង ១ ខែ ឲ្យទៅដើមចោទគិតត្រឹមថ្ងៃចុងក្រោយជារៀងរាល់ខែ ក្នុងអំឡុងពេលគិតចាប់ពីថ្ងៃដែលសាលក្រមនេះចូលជាស្ថាពររហូតដល់ឈ្មោះ សុក សុជាតា ដែលបានកត់ត្រានៅក្នុងចំណុច (៣) ខាងលើនេះក្លាយជានីតិជន។[9]

(៦) បង្គាប់ឲ្យចុងចម្លើយបង់ប្រាក់ចំនួន ១០០ ដុល្លារអាមេរិកក្នុង ១ខែ ឲ្យទៅដើមចោទគិតត្រឹមថ្ងៃចុងក្រោយជារៀងរាល់ខែ ក្នុងអំឡុងពេលគិតចាប់ពីថ្ងៃដែលសាលក្រមនេះចូលជាស្ថាពររហូតដល់ដើមចោទរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ថ្មី។ [10]

---

[8] ឪពុក ឬ ម្ដាយដែលពុំមានអំណាចមេបា ក្រោយពេលលែងលះគ្នា មានសិទ្ធិចូលជួប និង ប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយកូន និង មានករណីយកិច្ចទទួលបន្ទុកលើសោហ៊ុយដែលចាំបាច់ដើម្បីគ្រប់គ្រងថែរក្សាកូន (កថាខណ្ឌទី ១ មាត្រា ១០៤០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី)។

បើតុលាការចេញសាលក្រមដែលទទួលស្គាល់បណ្ដឹងទាមទារលែងលះ ហើយបើមានពាក្យសុំពីភាគី ត្រូវធ្វើការសម្រេចសេចក្ដីអំពីការចាត់ចែងទាក់ទងនឹងការបីបាច់រក្សាកូន (កថាខណ្ឌទី ១ មាត្រា ២២ នៃច្បាប់ស្ដីពីនីតិវិធីបណ្ដឹងទាក់ទងនឹងឋានៈបុគ្គល)។ ក្នុងករណីនេះ នៅក្នុងសាលក្រម តុលាការអាចបង្គាប់ឲ្យភាគីប្រគល់កូន ឬ បង់ប្រាក់ ឬ ផ្ដល់តាវកាលិកផ្សេងទៀត (កថាខណ្ឌទី ២ មាត្រា ២២)។

ដើមចោទ បានដាក់ពាក្យសុំទាមទារទៅចុងចម្លើយដែលមិនបានក្លាយជាអ្នកមានអំណាចមេបាលើកូនតាមរយៈការលែងលះឲ្យបង់ប្រាក់ដែលជាការទទួលបន្ទុកទៅលើសោហ៊ុយចាំបាច់ដើម្បីគ្រប់គ្រងថែរក្សាកូន។ ក្នុងករណីនេះ តុលាការត្រូវតែសម្រេចទៅលើពាក្យសុំនេះ។

[9] ខ្លឹមសារដូចគ្នានឹង Footnote 8។

[10] ក្នុងករណីលែងលះគ្នា ភាគីដែលគ្មានកំហុស ហើយខ្វះខាត អាចស្នើសុំអាហារកិច្ចពីភាគីម្ខាងទៀតបាន។ ភាគីខាងក្រោយនេះ ត្រូវតែជួយឧបត្ថម្ភទៅតាមលទ្ធភាពរបស់ខ្លួន។ កំរិតអាហារកិច្ចត្រូវសំរេចទៅតាមការយល់ព្រមរបស់គូភាគីទាំងសងខាង។ ក្នុងករណីដែលគូភាគីទាំងសងខាងមិនឯកភាពគ្នា តុលាការប្រជាជនត្រូវសំរេចសេចក្ដី។ បើជនដែលទទួលអាហារកិច្ច រៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ថ្មីទៀត ជននោះឈប់មានសិទ្ធិទទួលអាហារកិច្ចទៀតហើយ (មាត្រា ៧៦ នៃច្បាប់ស្ដីពីអាពាហ៍ពិពាហ៍និងគ្រួសារ)។

ដើមចោទ បានទាមទារទៅចុងចម្លើយឲ្យបង់អាហារកិច្ចដោយផ្អែកតាមមាត្រា ៧៦ នៃច្បាប់ស្ដីពីអាពាហ៍ពិពាហ៍និងគ្រួសារ។

(៧) បែងចែកទ្រព្យសម្បត្តិនីមួយៗ ដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង "បញ្ជីទ្រព្យសម្បត្តិរួម"[11]នៃឧបសម្ព័ន្ធ ដូចខាងក្រោមនេះ ៖[12]

ក. ដីចំណុច ១. ដែលកត់ត្រានៅក្នុង " បញ្ជីទ្រព្យសម្បត្តិរួម " នៃឧបសម្ព័ន្ធ (តទៅហៅថា "ដី L 1") ជាកម្មសិទ្ធិរបស់កូនប្រុសរវាងដើមចោទ និង ចុងចម្លើយដែលមានឈ្មោះ សុក សុជាតិ។[13] ***(※ ការទាមទារនេះ មិនត្រឹមត្រូវទេ។ ដោយសារតែនៅក្នុង "លិខិតពាក្យសុំកែតម្រូវលើពាក្យបណ្តឹង" ត្រូវបានកែតម្រូវ ហេតុនេះចំពោះការទាមទារដែលត្រឹមត្រូវ សូមពិនិត្យមើលឯកសារនៃលិខិតនោះ។)***

ខ. ដីចំណុច ២. ដែលកត់ត្រានៅក្នុង " បញ្ជីទ្រព្យសម្បត្តិរួម " នៃឧបសម្ព័ន្ធ (តទៅហៅថា " ដី L2 ") ជាកម្មសិទ្ធិអវិភាគរវាងដើមចោទ និង ចុងចម្លើយក្នុងចំណែកម្នាក់ៗចំនួន ១ ភាគ ២ ។

---

[11] ឧបសម្ព័ន្ធ ជាឯកសារមួយដែលបានបង្កើតដើម្បីដាក់បញ្ចូលព័ត៌មាននោះ ហើយជាផ្នែកតែមួយនៃឯកសារដើម។ ឧបសម្ព័ន្ធ គឺគ្រាន់តែជាការសរសេរដើម្បីធ្វើការសរុបនូវខ្លឹមសារមួយផ្នែកដាក់នៅក្នុងទំព័រចុងក្រោយ ដោយផ្អែកលើការពិចារណាអំពីភាពងាយស្រួលនៃការអានខ្លឹមសារទាំងស្រុងនៃឯកសារដើម។ ដូច្នេះហើយ ប្រសិនបើ "ខ្លឹមសារនៃសាលក្រមដែលដើមចោទទាមទារឲ្យតុលាការចេញ" ត្រូវបានដកស្រង់ខ្លឹមសារទៅដាក់នៅក្នុងឧបសម្ព័ន្ធនោះមានន័យថា គេគ្រាន់តែបានយកខ្លឹមសារមួយផ្នែកដែលមានភាពចាំបាច់ត្រូវសរសេរនៅក្នុង "ខ្លឹមសារនៃសាលក្រមដែលដើមចោទទាមទារឲ្យតុលាការចេញ" មកសរសេរសរុបដាក់នៅក្នុងទំព័រចុងក្រោយតែប៉ុណ្ណោះ ហើយ <u>"ខ្លឹមសារនៃសាលក្រមដែលដើមចោទទាមទារឲ្យតុលាការចេញ" ក៏រួមបញ្ចូលទាំងឧបសម្ព័ន្ធ</u> <u>ផងដែរ</u>។

[12] ក្នុងករណីដែលប្តីប្រពន្ធលែងលះគ្នា ត្រូវបែងចែកទ្រព្យសម្បត្តិដោយយុត្តិធម៌ ផ្អែកតាមការពិភាក្សារបស់ភាគីទាំងសងខាង (កថាខណ្ឌទី ១ មាត្រា ៩៨០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី)។ ក្នុងករណីដែលមិនអាចពិភាក្សាគ្នារវាងប្តីប្រពន្ធបានទេ ត្រូវបែងចែកទ្រព្យសម្បត្តិដោយផ្អែកទៅតាមចំណុចនីមួយៗ នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រា ៩៨០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី។

បើតុលាការចេញសាលក្រមដែលទទួលស្គាល់បណ្តឹងទាមទារលែងលះ ហើយបើមានពាក្យសុំពីភាគី ត្រូវធ្វើ ការសម្រេចសេចក្តីអំពីការចាត់ចែងទាក់ទងនឹងការបីបាច់រក្សាកូន (កថាខណ្ឌទី ១ មាត្រា ២២ នៃច្បាប់ស្តីពីនីតិវិធីបណ្តឹងទាក់ទងនឹងឋានៈបុគ្គល)។ ក្នុងករណីនេះ នៅក្នុងសាលក្រម តុលាការអាចបង្គាប់ឲ្យភាគីប្រគល់កូន ឬ បង់ប្រាក់ ឬ ផ្តល់តាវកាលិកផ្សេងទៀត (កថាខណ្ឌទី ២ មាត្រា ២២)។

ដើមចោទបានដាក់ពាក្យសុំទាមទារឲ្យបែងចែកទ្រព្យសម្បត្តិរួម។ ក្នុងករណីនេះ តុលាការត្រូវតែសម្រេចសេចក្តីចំពោះពាក្យសុំនេះផងដែរ។

[13] នៅក្នុងការបែងចែកទ្រព្យសម្បត្តិ មិនអាចប្រទានកម្មទ្រព្យសម្បត្តិទៅឲ្យតតិយជនក្រៅពីប្តីប្រពន្ធបានទេ។ ប្រធានដែលទទួលបាននូវទ្រព្យសម្បត្តិ គឺ "សហព័ទ្ធនីមួយៗ" ដែលមានចែងនៅក្នុងចំណុចនីមួយៗនៃកថាខណ្ឌទី២ មាត្រា៩៨០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី។ ការណ៍ដែលឲ្យតតិយជនក្រៅពីសហព័ទ្ធនីមួយៗទទួលបាន គឺក្រមរដ្ឋប្បវេណីមិនទទួលស្គាល់នោះទេ។

<u>ការអះអាងនេះ ត្រូវបានកែតម្រូវដោយ "លិខិតពាក្យសុំកែតម្រូវលើពាក្យបណ្តឹង" ហេតុនេះសូមពិនិត្យមើលទាំងឯកសារនៃលិខិតនោះផង។</u>

បង្គាប់ឲ្យលក់ដេញថ្លៃលើ " ដី L2 " ហើយយកចំនួនទឹកប្រាក់ដែលបានដកសោហ៊ុយសម្រាប់នីតិវិធីពីថ្លៃលក់នោះមកបែងចែកឲ្យទៅដើមចោទ និងចុងចម្លើយក្នុងម្នាក់ៗ ចំនួន ១ ភាគ ២។

គ. ឡានចំណុច ៣. ដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង " បញ្ជីទ្រព្យសម្បត្តិរួម " នៃឧបសម្ព័ន្ធ (តទៅហៅថា " រថយន្តនៃរឿងក្ដីនេះ ") ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ចុងចម្លើយ។

បង្គាប់ឲ្យចុងចម្លើយបង់ប្រាក់ចំនួន ៥.000 ដុល្លារអាមេរិកឲ្យទៅដើមចោទ។

ឃ. ម៉ូតូចំណុច ៤. ដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង " បញ្ជីទ្រព្យសម្បត្តិរួម " នៃឧបសម្ព័ន្ធ (តទៅហៅថា " ម៉ូតូនៃរឿងក្ដីនេះ ") ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ដើមចោទ។

ង. ប្រាក់សន្សំចំណុច ៥. ដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង " បញ្ជីទ្រព្យសម្បត្តិរួម " នៃឧបសម្ព័ន្ធ (តទៅហៅថា " ប្រាក់សន្សំនៃរឿងក្ដីនេះ ") ជាកម្មសិទ្ធិចុងចម្លើយ។

បង្គាប់ឲ្យចុងចម្លើយបង់ប្រាក់ចំនួន ២៥0 ដុល្លារអាមេរិកឲ្យទៅដើមចោទ។

ច. កាតព្វកិច្ចចំណុច ៦. ដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង " បញ្ជីទ្រព្យសម្បត្តិរួម " នៃឧបសម្ព័ន្ធ ជាបន្ទុករបស់ចុងចម្លើយ។ *(※ ការទាមទារនេះ មិនត្រឹមត្រូវទេ។ ដោយសារតែនៅក្នុង "លិខិតពាក្យសុំកែតម្រូវលើពាក្យបណ្ដឹង" ត្រូវបានកែតម្រូវ ហេតុនេះ ចំពោះការទាមទារដែលត្រឹមត្រូវ សូមពិនិត្យមើលឯកសារនៃលិខិតនោះ។)*

ឆ. កាតព្វកិច្ចចំណុច ៧. ដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង " បញ្ជីទ្រព្យសម្បត្តិរួម " នៃឧបសម្ព័ន្ធ ជាបន្ទុករបស់ចុងចម្លើយ។ *(※ ការទាមទារនេះ មិនត្រឹមត្រូវទេ។ ដោយសារតែនៅក្នុង "លិខិតពាក្យសុំកែតម្រូវលើពាក្យបណ្ដឹង" ត្រូវបានកែតម្រូវ ហេតុនេះ ចំពោះការទាមទារដែលត្រឹមត្រូវ សូមពិនិត្យមើលឯកសារនៃលិខិតនោះ។)*

(៨) ប្រាក់ប្រដាប់ក្ដីជាបន្ទុករបស់ចុងចម្លើយ។[14]

ខ. អង្គហេតុចាំបាច់ដើម្បីបញ្ជាក់នូវការទាមទារ និង អង្គហេតុដែលជាមូលហេតុនៃការទាមទារ [15]

ខ.១. ការបង្កើតអាពាហ៍ពិពាហ៍ និង ការរួមរស់ជីវភាពជាមួយគ្នាបន្ទាប់ពីពេលនោះ

ខ.១.១. ចុងចម្លើយកាលពីមុនបានរស់នៅក្បែរលំនៅដ្ឋានបច្ចុប្បន្នរបស់ដើមចោទ (ស្រុកកំណើតរបស់ដើមចោទ) ហើយដើមចោទស្ថិតនៅជាកុមារភាពនៅឡើយ។ ដោយសារតែការដើរស្វែងរកការងារធ្វើ ចុងចម្លើយក៏បានរើផ្ទះមកទីលំនៅបច្ចុប្បន្នរបស់ចុងចម្លើយ។ ក្រោយមក ដើមចោទ និង ចុងចម្លើយបានស្រលាញ់គ្នារយៈពេលជាង ១ឆ្នាំ ។ ហើយនៅថ្ងៃទី ៣ ខែ សីហា ឆ្នាំ២០១៥ ដើមចោទ និង ចុងចម្លើយបានទៅចុះបញ្ជីអាពាហ៍ពិពាហ៍នៅសាលាឃុំដែលជាលំនៅដ្ឋានបច្ចុប្បន្នរបស់ដើមចោទ (ស្រុកកំណើតរបស់ដើមចោទ) បន្ទាប់មកក៏បានចាប់ផ្ដើមរួមរស់ជីវភាពជាមួយគ្នានៅលំនៅដ្ឋានរបស់ចុងចម្លើយ។ **(ភស្តុតាង X_1 · X_2)**

ខ.១.២. នៅថ្ងៃទី ១១ ខែ សីហា ឆ្នាំ ២០១៦ កូនប្រុសឈ្មោះ សុក សុជាតិ (តទៅហៅថា "សុជាតិ") បានកើត ។ **(ភស្តុតាង X_3)**

ខ.១.៣. នៅថ្ងៃទី ២២ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ ២០១៧ កូនស្រីឈ្មោះ សុក សុជាតា (តទៅហៅថា "សុជាតា") បានកើត ។ **(ភស្តុតាង X_4)**

ខ.២. មូលហេតុនៃការលែងលះគ្នា (ចំណុច ង កថាខណ្ឌទី ១ នៃមាត្រា ៩៧៨ ក្រមរដ្ឋប្បវេណី)

---

[14] តុលាការត្រូវសម្រេចសេចក្ដីអំពីករណីយកិច្ចទទួលបន្ទុកប្រាក់ប្រដាប់ក្ដី ទោះបីជាគ្មានពាក្យសុំរបស់ភាគីក៏ដោយ (កថាខណ្ឌទី ៣ មាត្រា ១៨២ នៃក្រមនីតិវិធីរដ្ឋប្បវេណី)។ ហើយ ប្រាក់ប្រដាប់ក្ដី គឺជាបន្ទុករបស់ភាគីចាញ់ក្ដី (មាត្រា ៦៤ កថាខណ្ឌទី ១)។

[15] អង្គហេតុចាំបាច់ដើម្បីបញ្ជាក់នូវការទាមទារ គឺជាចំណុចដែលចាំបាច់ត្រូវសរសេរនៅក្នុងពាក្យបណ្ដឹង (ចំណុច ខ កថាខណ្ឌទី ២ មាត្រា ៧៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី)។

ម្យ៉ាងទៀត នៅក្នុងពាក្យបណ្ដឹង ត្រូវសរសេរបញ្ជាក់ឲ្យបានច្បាស់លាស់នូវអង្គហេតុដែលជាមូលហេតុនៃការទាមទារ និង តាមចំណុចដែលត្រូវការបញ្ជាក់ភស្តុតាង គប្បីសរសេរបញ្ជាក់នូវអង្គហេតុសំខាន់ៗ ក្នុងចំណោមអង្គហេតុទាំងមូលដែលទាក់ទងនឹងអង្គហេតុដែលជាមូលហេតុនៃការទាមទារ និង ភស្តុតាង (កថាខណ្ឌទី ៣ មាត្រា ៧៥ នៃក្រមនីតិវិធីរដ្ឋប្បវេណី)។

ខ.២.១. ដើមចោទបានធ្វើការងារបណ្ដើរ ហើយមើលថែទាំកូនបណ្ដើរនៅទីក្រុងភ្នំពេញទាំងពុំមានសាច់ញាតិណាម្នាក់នៅទីក្រុងភ្នំពេញឡើយ ហើយបើទោះបីជានៅក្រោយកំណើតសុជាតិក៏ដោយ ក៏ភាគច្រើនចុងចម្លើយនៅតែបានយកការងារ និង ការជួបជុំជាមួយដៃគូដែលសហការជាមួយក្រុមហ៊ុនជាធំជាហេតុនាំអោយម៉ោងត្រលប់មកផ្ទះវិញកាន់តែយប់ជ្រៅ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទេ ក្រោយពេលដើមចោទមានទម្ងន់សុជាតា ក៏ដោយ ក៏ចុងចម្លើយមិនជួយសហការក្នុងការមើលថែទាំកូនទាល់តែសោះឡើយ បើទោះបីជាថ្ងៃសម្រាកក៏ដោយ ក៏គាត់បានចេញទៅក្រៅដោយនិយាយថា "មានការជួបជុំជាមួយដៃគូដែលសហការជាមួយក្រុមហ៊ុន" ជាដើម។ ពេលដែលខ្ញុំរវល់មើលថែទាំកូនទាំង ២ ហើយខ្ញុំមិនអាចរៀបចំបាយទឹកឲ្យ Y នោះ Y ក៏ធ្លាប់បានស្ដីបន្ទោសអោយខ្ញុំដូចជា "ផ្ទះនេះមិនត្រូវការអ្នកណាដែលមិនចេះធ្វើការងារផ្ទះទេ" ឬក៏ថា "ឲ្យខ្ញុំត្រលប់ទៅស្រុកកំណើតវិញទៅ" ជាដើមថែមទៀតផង។ **(ភស្តុតាង X_5)**

ខ.២.២. ដោយសារគិតអំពីកូនតូចទាំងពីរ ដើមចោទបានសុខចិត្តទ្រាំនឹងអាកប្បកិរិយាអស់ទាំងនេះរបស់ចុងចម្លើយ ដូចបានសរសេរនៅក្នុងចំណុច "**ខ.២.១**" ខាងលើនេះ ។ ប៉ុន្តែ នៅថ្ងៃទី ២៤ ខែ ធ្នូ ឆ្នាំ២០១៩ Y បានផឹកស្រាហើយត្រលប់មកផ្ទះវិញពាក់កណ្ដាលអាធ្រាត ដើមចោទបានព្រមានទៅចុងចម្លើយ ដោយសារតែបាន ធ្វើអោយភ្ញាក់ សុជាតិ ដែលកំពុងតែគេងលក់ស្រាប់តែចុងចម្លើយផ្ទុះកំហឹង ហើយបានប្រើអំពើហឹង្សាមកលើដើមចោទភ្លាមៗតែម្ដង។ **(ភស្តុតាង X_5)**

ខ.២.៣. ដោយសារតែដើមចោទបានទទួលរងអំពើហិង្សាជាក់ស្ដែងពីចុងចម្លើយហេតុនេះ ហើយបានធ្វើអោយដើមចោទយល់ថា បើសិនជាបន្តរួមរស់ជីវភាពជាមួយចុងចម្លើយតទៀត នឹងមានបញ្ហា ទើបនៅថ្ងៃទី ៤ ខែ មករា ឆ្នាំ ២០២០ ដើមចោទក៏បាននាំកូនទាំងពីរគឺ សុជាតិ និង សុជាតា ត្រលប់ទៅស្រុកកំណើតរបស់ដើមចោទវិញ ។ ចាប់ពីពេលនោះមក ដើមចោទ និង ចុងចម្លើយក៏បានបន្តរស់បែកគ្នា។ **(ភស្តុតាង X_6)**

ខ.២.៤. អាស្រ័យដូចបានលើកឡើងខាងលើនេះ ដោយហេតុថា ទំនាក់ទំនងអាពាហ៍ពិពាហ៍រវាងដើមចោទ និង ចុងចម្លើយបានបែកបាក់ ហើយគ្មានសង្ឃឹមថានឹងអាចបដិទានឡើងវិញបានទេ ដូច្នេះហើយ ដើមចោទទាមទារលែងលះជាមួយចុងចម្លើយដោយផ្អែកតាមចំណុច ង កថាខណ្ឌទី ១ មាត្រា ៩៧៨ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី។

ខ.៣. ការសម្រេចអំពីអ្នកមានអំណាចមេបា (កថាខណ្ឌទី១ និង ទី៣ នៃមាត្រា ១០៣៧ ក្រមរដ្ឋប្បវេណី)

ខ.៣.១. ក្រោយពីការសម្រាល សុជាតិ និង សុជាតា ដើមចោទបានបីបាច់រក្សារូបកាយរបស់ពួកគេរហូតមក។ ហើយសុជាតិ ទើបតែមានអាយុ ៣ ឆ្នាំ ចំណែកសុជាតា ទើបមានអាយុ ១ ឆ្នាំ ដែលពួកគេទាំងពីរ គឺសុទ្ធតែនៅតូចៗនៅឡើយ។ ដើម្បីឲ្យពួកគេទាំងពីរធំលូតលាស់បានគឺ មិនអាចខ្វះ វត្តមានរបស់ដើមចោទដែលជាម្តាយបានឡើយ។

ខ.៣.២. មកទល់ពេលនេះ ចុងចម្លើយក៏មិនដែលជួយសហការមើលថែរក្សាកូនតូចៗទាំងពីរនេះទាល់តែសោះ ហើយស្ទើរតែពុំដែលបានប៉ះពាល់កូនឡើយ។

ខ.៣.៣. ដូច្នេះហើយ ដើមចោទសុំឲ្យតុលាការពិចារណាអំពីផលប្រយោជន៍របស់កូនទាំងពីរនាក់ ហើយសុំកំណត់អ្នកមានអំណាចមេបាលើកូនទាំងពីរឲ្យមកដើមចោទ។

ខ.៤. បន្ទុកលើសោហ៊ុយដែលចាំបាច់ដើម្បីគ្រប់គ្រងថែរក្សាកូន (សោហ៊ុយចិញ្ចឹមបីបាច់កូន) (កថាខណ្ឌទី១ ទី២ ទី៤ និង ទី ៦នៃមាត្រា ១០៤០ ក្រមរដ្ឋប្បវេណី)

ខ.៤.១. ដើមចោទបានលាឈប់ពីការងារនៅទីក្រុងភ្នំពេញ បច្ចុប្បន្ននេះកំពុងតែគ្រប់គ្រងថែរក្សាកូនទាំងពីរ ដោយទទួលបានជំនួយពីឪពុកម្តាយនៅឯស្រុកកំណើត។ បច្ចុប្បន្ននេះ ដើមចោទគ្មានប្រាក់ចំណូលទេ ដោយសារតែមិនមានការងារធ្វើ។

ខ.៤.២. ប៉ុន្តែ ចុងចម្លើយកំពុងតែធ្វើការជាបុគ្គលិកក្រុមហ៊ុននៅភ្នំពេញ ហើយមានប្រាក់ចំណូលប្រចាំឆ្នាំប្រហែលជា ៧.០០០ ដុល្លារអាមេរិក។

ខ.៤.៣. ហេតុដូច្នេះ ដើមចោទទាមទារទៅចុងចម្លើយឲ្យបង់ប្រាក់សម្រាប់កូនម្នាក់ៗ ចំនួន ១៥០ ដុល្លារអាមេរិកប្រចាំខែនីមួយៗ (សរុបចំនួន ៣០០

ដុល្លារអាមរិក) ដែលជាសោហ៊ុយដែលចាំបាច់ដើម្បីគ្រប់គ្រងថែរក្សាកូនទាំងពីរ (សោហ៊ុយចិញ្ចឹមបីបាច់កូន)ក្នុងអំឡុងពេលរហូតដល់កូនម្នាក់ៗក្លាយជានីតិជន។

ខ.៥. ការទាមទារអាហារកិច្ច (ច្បាប់ស្តីពីអាពាហ៍ពិពាហ៍ និង គ្រួសារ មាត្រា ៧៦)

ខ.៥.១. ដើមចោទមិនមានកំហុសចំពោះការលែងលះគ្នាទេ ដូចបានសរសេរនៅក្នុងចំណុច "**ខ.២**" ខាងលើនេះ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ដើមចោទមិនមានប្រាក់ចំណូលទេ ដូចបានកត់ត្រានៅក្នុងចំណុច "**ខ.៤.១**" ។ ដូច្នេះ ដើមចោទទាមទារឲ្យចុងចម្លើយបង់អាហារកិច្ច។

ខ.៥.២. ដោយមើលឃើញថា ប្រាក់ចំណូលរបស់ចុងចម្លើយដូចបានកត់ត្រានៅក្នុងចំណុច "**ខ.៤.២**" ខាងលើ នៅក្នុង១ឆ្នាំបានប្រហែល ៧.០០០ ដុល្លារអាមេរិក ហើយចុងចម្លើយត្រូវទទួលបន្ទុកចំពោះសោហ៊ុយចិញ្ចឹមបីបាច់កូនទាំងពីរដូចបានកត់ត្រានៅក្នុងចំណុច "**ខ.៤.២**" នៅក្នុង ១ឆ្នាំ ចំនួន ៣.៦០០ ដុល្លារអាមេរិក (៣០០ ដុល្លារអាមេរិក X ១២ ខែ = ៣.៦០០ ដុល្លារអាមេរិក) ដូច្នេះ ចំពោះចំនួនទឹកប្រាក់នៃអាហារកិច្ចគប្បីកំណត់នៅក្នុង ១ ខែ ចំនួន ១០០ ដុល្លារអាមេរិក។

ខ.៥.៣. ដូច្នេះហើយ ដើមចោទទាមទារទៅចុងចម្លើយឲ្យបង់ប្រាក់ក្នុង ១ ខែ ចំនួន ១០០ ដុល្លារអាមេរិកជាអាហារកិច្ចក្នុងអំឡុងពេលគិតត្រឹមដើមចោទរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ថ្មី។

ខ.៦. ការបែងចែងទ្រព្យសម្បត្តិ (កថាខណ្ឌទី ២ នៃមាត្រា ៩៨០ ក្រមរដ្ឋប្បវេណី)

ខ.៦.១. រវាងដើមចោទ និង ចុងចម្លើយមានទ្រព្យសម្បត្តិរួមដូចបានកត់ត្រានៅក្នុង "បញ្ជីទ្រព្យសម្បត្តិរួម" នៃឧបសម្ព័ន្ធ។[16] **(ភស្តុតាង X_7 X_8 X_9 X_{10})**

[16] ករណីដែលមិនអាចពិភាក្សាបានរវាងប្តីប្រពន្ធ ត្រូវបែងចែកទ្រព្យសម្បត្តិអនុលោមតាមចំណុចនីមួយៗ នៅក្នុងកថាខណ្ឌទី២ មាត្រា៩៨០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី។ ចំពោះទ្រព្យសម្បត្តិដោយឡែកដែលកំណត់ នៅក្នុងមាត្រា៩៧២ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី គឺសហព័ទ្ធនីមួយៗត្រូវទទួលបានទ្រព្យសម្បត្តិដោយឡែកនោះ ហេតុនេះមិនមានភាពចាំបាច់ដែលតុលាការត្រូវបែងចែកនោះទេ។ ចំពោះទ្រព្យសម្បត្តិរួម (មាត្រា៩៧៣) ជាគោលការណ៍ សហព័ទ្ធនីមួយ មានសិទ្ធិទទួលបាន ១ ភាគ ២ នៃទ្រព្យសម្បត្តិរួម ប៉ុន្តែជាករណី លើកលែង ប្រសិនបើមាន ① ករណីពិសេស និង ② ការទាមទាររបស់ប្តីប្រពន្ធណាម្ខាង តុលាការអាច បែងចែកសមាមាត្រដែលខុសពី ១ ភាគ ២ បាន។

នៅក្នុងរឿងក្តីនេះ ដើមចោទ អះអាង "ទំហំនៃការបរិច្ចាគរបស់ភាគីនីមួយៗចំពោះ" "លទ្ធកម្មនៃទ្រព្យសម្បត្តិ" (វាក្យខណ្ឌទី២ ចំណុច ខ កថាខណ្ឌទី២ មាត្រា៩៨០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី) ដែលជាករណីពិសេស ហើយសុំទាមទារឲ្យតុលាការបែកចែកសមាមាត្រដែលមិនមែន ១ ភាគ ២។

ខ.៦.២. ចំពោះដី L1 និង ដី L2 គឺដើមចោទ និង ចុងចម្លើយ បានទិញដោយប្រើប្រាស់ប្រាក់សន្សំដែលមានរៀងៗខ្លួននៅមុនពេលអាពាហ៍ពិពាហ៍ និង ប្រាក់ដែលបានខ្ចីពីធនាគាររួមគ្នា។ ចំពោះដី L 1 គឺចង់ប្រទានកម្មទៅឲ្យសុជាតិ ដែលជាកូនរបស់ខ្លួនទាំងពីរ។[17] *(※ **ការអះអាងនេះ មិនត្រឹមត្រូវទេ។ ដោយសារតែនៅក្នុង "លិខិតពាក្យសុំកែតម្រូវលើពាក្យបណ្តឹង" ត្រូវបានកែតម្រូវ ហេតុនេះ ចំពោះការអះអាងដែលត្រឹមត្រូវ សូមពិនិត្យមើលឯកសារនោះ។**) ចំពោះដី L 2 នឹងលក់ចេញ ហើយប្រាក់ថ្លៃលក់នោះ គឺចង់ចែកពាក់កណ្តាលជាមួយចុងចម្លើយ។*

ចំពោះរថយន្តនៃរឿងក្តីនេះ តម្លៃនាពេលបច្ចុប្បន្ន គឺ ១០.០០០ ដុល្លារអាមេរិច។ ដើមចោទ មិនសូវជាប្រើប្រាស់រថយន្តនៃរឿងក្តីនេះទេ ហេតុនេះ ប្រសិនបើអាចទទួលបានចំនួនទឹកប្រាក់ ៥.០០០ ដុល្លារអាមេរិច ដែលជាចំនួនប្រាក់ពាក់កណ្តាលពីចុងចម្លើយ គឺចុងចម្លើយអាចយកមកធ្វើជាកម្មសិទ្ធិបាន។

ចំពោះម៉ូតូនៃរឿងក្តីនេះ គឺដើមចោទបានទិញដោយ ប្រាក់បានមកពីលក់ម៉ូតូដែលមានកម្មសិទ្ធិមុនពេលអាពាហ៍ពិពាហ៍ និង បន្ថែមដោយប្រាក់សន្សំរបស់ប្តីប្រពន្ធ។ ក្រោយពីបានរស់នៅបែកគ្នាជាមួយនឹងចុងចម្លើយក៏ដោយ ក៏ដើមចោទនៅតែប្រើប្រាស់ម៉ូតូនៃរឿងក្តីនេះ ហើយវាក៏ជាមានភាពចាំបាច់សម្រាប់ទៅទិញទំនិញប្រើប្រាស់ជាប្រចាំ ដូច្នេះ ដើមចោទចង់យកមកធ្វើជាកម្មសិទ្ធិរបស់ខ្លួន។

ចំពោះប្រាក់សន្សំនៃរឿងក្តីនេះ គឺស្ថិតក្រោមឈ្មោះរបស់ចុងចម្លើយ ហេតុនេះ ទោះបីជាចុងចម្លើយយកមកធ្វើជាកម្មសិទ្ធិក៏មិនអីដែរ ប៉ុន្តែនៅចំណុចនៃពេលចាប់ផ្តើមរស់នៅបែកគ្នារវាង ដើមចោទ

---

[17] នៅក្នុងការបែងចែកទ្រព្យសម្បត្តិ មិនអាចប្រទានកម្មទ្រព្យសម្បត្តិទៅឲ្យតតិយជនក្រៅពីប្តីប្រពន្ធបានទេ។ ប្រធានដែលទទួលបាននូវទ្រព្យសម្បត្តិ គឺ "សហព័ទ្ធនីមួយៗ" ដែលមានចែងនៅក្នុងចំណុចនីមួយៗនៃកថាខណ្ឌទី២ មាត្រា៩៨០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី។ ការណ៍ដែលឲ្យតតិយជនក្រៅពីសហព័ទ្ធនីមួយៗទទួលបាន គឺក្រមរដ្ឋប្បវេណីមិនទទួលស្គាល់នោះទេ។

ការអះអាងនេះ ត្រូវបានកែតម្រូវដោយ "លិខិតពាក្យសុំកែតម្រូវលើពាក្យបណ្តឹង" ហេតុនេះសូមពិនិត្យមើលទាំងឯកសារនៃលិខិតនោះផង។

និង ចុងចម្លើយ គឺនៅមានសល់ប្រាក់ចំនួន ៥០០ ដុល្លារអាមេរិច ដូច្នេះ ទាមទារឲ្យបង់ប្រាក់ចំនួន ២៥០ ដុល្លារអាមេរិច ដែលជាចំនួនទឹកប្រាក់ពាក់កណ្ដាល។

ចំពោះកាតព្វកិច្ចនីមួយៗ ដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង "បញ្ជីទ្រព្យសម្បត្តិរួម" នៃឧបសម្ព័ន្ធ ចំណុចលេខ ៦ និង ៧ គឺដើមចោទមិនអាចបង់ប្រាក់បានទេ ហេតុនេះចង់ឲ្យចុងចម្លើយទទួលបន្ទុក។[18] *(※ ការអះអាងនេះ មិនត្រឹមត្រូវទេ។ ដោយសារតែនៅក្នុង "លិខិតពាក្យសុំកែតម្រូវលើពាក្យបណ្ដឹង" ត្រូវបានកែតម្រូវ ហេតុនេះ ចំពោះការអះអាងដែលត្រឹមត្រូវ សូមពិនិត្យមើលឯកសារនោះ។)*

គ. ប្រាក់ប្រដាប់ក្ដី

ប្រាក់ប្រដាប់ក្ដីនៃរឿងក្ដីនេះ គប្បីជាបន្ទុករបស់ចុងចម្លើយ (កថាខណ្ឌទី ១ មាត្រា ៦៤ នៃក្រមនីតិវិធីរដ្ឋប្បវេណី)។

ឃ. ភស្តុតាង

១. សំបុត្រអាពាហ៍ពិពាហ៍របស់ដើមចោទ និង ចុងចម្លើយ **(ភស្តុតាង X_1)**[19]

២. សៀវភៅស្នាក់នៅរបស់ចុងចម្លើយ **(ភស្តុតាង X_2)**[20]

---

[18] កាតព្វកិច្ចដោយសាមគ្គីភាពរបស់ប្ដីប្រពន្ធ មិនអាចធ្វើការបែងចែកតែរវាងប្ដីប្រពន្ធទេ។ ប្រសិនបើចង់ផ្លាស់ប្ដូរអ្នកទទួកបន្ទុក ឬ ភាគទទួលបន្ទុកនៃកាតព្វកិច្ច ត្រូវពិភាក្សាជាមួយម្ចាស់បំណុល (ក្នុងរឿងក្ដីនេះ គឺធនាគារ)។ ចំពោះវិធីលម្អិត សូមយោងការពន្យល់បន្ថែមនៅក្នុងឯកសារស្ដីពីឧបសម្ព័ន្ធស្ដីពី "ការអះអាងនីមួយៗរបស់ដើមចោទ និង ចុងចម្លើយ" ចំណុច ※ 3 ។

<u>ការអះអាងនេះ ត្រូវបានកែតម្រូវដោយ "លិខិតពាក្យសុំកែតម្រូវលើពាក្យបណ្ដឹង" ហេតុនេះសូមពិនិត្យមើលទាំងឯកសារនៃលិខិតនោះផង។</u>

[19] "ភាគីនៃអាពាហ៍ពិពាហ៍" អាចដាក់ពាក្យបណ្ដឹងទាមទារលែងលះបាន។

"អាពាហ៍ពិពាហ៍" នឹងមានអានុភាព ដោយ ①ការដាក់ពាក្យសុំរៀបអាពាហ៍ពិពាហ៍ ②ការជូនដំណឹងជាសាធារណៈ ③ ការចុះកិច្ចសន្យាអាពាហ៍ពិពាហ៍ និង ④ការចុះបញ្ជីនៅចំពោះមុខមន្ត្រីអត្រានុកូលដ្ឋាន (មាត្រា ៩៥៥ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី)។

ដូច្នេះ បុគ្គលដែលមិនទាន់បានចុះបញ្ជីអាពាហ៍ពិពាហ៍ទេ គឺមិនអាចដាក់ពាក្យបណ្ដឹងទាមទារលែងលះបានទេ។

ក្នុងករណីដែលដាក់ពាក្យបណ្ដឹងទាមទារលែងលះត្រូវតែដាក់នូវភស្តុតាងបញ្ជាក់អំពីការបានចុះបញ្ជីអាពាហ៍ពិពាហ៍ ពោល គឺសំបុត្រអាពាហ៍ពិពាហ៍។

[20] បណ្ដឹងទាមទារលែងលះគ្នា ត្រូវស្ថិតនៅក្រោមសមត្ថកិច្ចផ្ដាច់មុខរបស់សាលាដំបូងដែលមានលំនៅដ្ឋានរបស់ភាគី (កថាខណ្ឌទី ១ មាត្រា ១០ នៃក្រមនីតិវិធីរដ្ឋប្បវេណី)។ "ផ្ដាច់មុខ" គឺមានន័យថា មានតែតុលាការដែលបាន

៣. សំបុត្រកំណើតរបស់សុជាតិ (**ភស្តុតាង** X_3)[21]

៤. សំបុត្រកំណើតរបស់សុជាតា (**ភស្តុតាង** X_4)[22]

៥. កំណត់ហេតុប្រចាំថ្ងៃរបស់ដើមចោទ (**ភស្តុតាង** X_5)

៦. សៀវភៅស្នាក់នៅរបស់ឪពុករបស់ដើមចោទ (**ភស្តុតាង** X_6)[23]

៧. ច្បាប់ចម្លងនៃវិញ្ញាបនបត្រសម្គាល់ម្ចាស់អចលនវត្ថុរបស់ដី L 1 (**ភស្តុតាង** X_7)

៨. ច្បាប់ចម្លងនៃវិញ្ញាបនបត្រសម្គាល់ម្ចាស់អចលនវត្ថុរបស់ដី L 2 (**ភស្តុតាង** X_8)

៩. ច្បាប់ចម្លងនៃបណ្ណសម្គាល់យានជំនិះរបស់រថយន្តនៃរឿងក្តីនេះ (**ភស្តុតាង** X_9)

១០. បណ្ណសម្គាល់យានជំនិះរបស់ម៉ូតូនៃរឿងក្តីនេះ (**ភស្តុតាង** X_{10})

សេចក្តីដូចមានកំណត់ សូម **លោកប្រធាន** សម្រេចតាមការស្នើសុំ ដោយក្តីអនុគ្រោះ។ សូម **លោកប្រធាន** ទទួលនូវសេចក្តីគោរពដ៏ជ្រាលជ្រៅអំពីខ្ញុំ។

កំណត់ប៉ុណ្ណោះទើបមានសមត្ថកិច្ច ក្រៅពីតុលាការនោះគឺពុំមានសមត្ថកិច្ចទេ (យោងតាមមាត្រា ១៥ នៃក្រមនីតិវិធីរដ្ឋប្បវេណី)។

តាមធម្មតា ក្រមនីតិវិធីរដ្ឋប្បវេណីទទួលស្គាល់អំពី សមត្ថកិច្ចសាលាជម្រះក្តីដែលបានកើតឡើងដោយគ្មានការតវ៉ាពីចុងចម្លើយ (មាត្រា១៤ នៃក្រមនីតិវិធីរដ្ឋប្បវេណី) ដូច្នេះហើយ បើសិនជានៅពេលដែលដាក់ពាក្យបណ្តឹងដើមចោទបានយកពាក្យបណ្តឹងទៅដាក់នៅតុលាការដែលគ្មានសមត្ថកិច្ចក៏ដោយ ក៏ចុងក្រោយតុលាការនោះនឹងនៅតែមានសមត្ថកិច្ច។ ប៉ុន្តែ ករណីបែបនេះ នឹងមិនអាចកើតមានចំពោះពាក្យបណ្តឹងទាមទារលែងលះគ្នាបានទេ (នៅក្នុងមាត្រា ១៥ នៃក្រមនីតិវិធីរដ្ឋប្បវេណី មិនយកមាត្រា ១៤ នៃក្រមដដែលនេះ មកអនុវត្តឡើយ)។

ហេតុដូច្នេះ ដំណាក់កាលនៃការដាក់ពាក្យបណ្តឹង ដើមចោទចាំបាច់ត្រូវសរសេរអំពីអាសយដ្ឋានរបស់ភាគីទុកជាមុនឲ្យបានច្បាស់លាស់។ ដូច្នេះ នៅពេលដាក់ពាក្យបណ្តឹងទាមទារលែងលះគ្នា គឺចាំបាច់ត្រូវតែដាក់នូវឯកសារដែលបញ្ជាក់ឲ្យបានច្បាស់លាស់អំពីអាសយដ្ឋានរបស់ដើមចោទ និង ចុងចម្លើយ ពោលគឺ សៀវភៅស្នាក់នៅរបស់ភាគីនីមួយៗ។

[21] អ្នកដែលមានអំណាចមេបា មានសិទ្ធិ និង ករណីយកិច្ច ត្រូវបីបាច់រក្សារូបកាយរបស់ "កូនដែលជាអនីតិជន" និង គ្រប់គ្រងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់កូននោះ (មាត្រា ១០៣៩ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី)។ ឪពុក ឬ ម្តាយដែលពុំមានអំណាចមេបាក្រោយពេលលែងលះគ្នា មានសិទ្ធិចូលជួប និង ប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយកូន និង មានករណីយកិច្ចទទួលបន្ទុកលើសោហ៊ុយដែលចាំបាច់ដើម្បីគ្រប់គ្រងថែរក្សាកូន (កថាខណ្ឌទី១ មាត្រា ១០៤០ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី)។ ដោយសារតែកូនដែលឪពុកម្តាយត្រូវគ្រប់គ្រងថែរក្សា គឺជាកូនដែលជាអនីតិជន ដូច្នេះហើយ ការទទួលកាតព្វកិច្ចនូវបន្ទុកលើសោហ៊ុយដែលចាំបាច់ដើម្បីគ្រប់គ្រងថែរក្សាកូនដោយឪពុក ឬ ម្តាយដែលពុំមានអំណាចមេបាតាមរយៈការលែងលះ គឺធ្វើឡើងនៅក្នុងអំឡុងពេលដែលកូននោះនៅជាអនីតិជន។ ម្យ៉ាងវិញទៀត អនីតិជន គឺសំដៅលើជនដែលមានអាយុក្រោម ១៨ (ដប់ប្រាំបី) ឆ្នាំ (មាត្រា ១៧ នៃក្រមរដ្ឋប្បវេណី)។ ដើមចោទចាំបាច់ត្រូវតែបង្ហាញឲ្យបានច្បាស់លាស់អំពីកូនរវាងដើមចោទ និង ចុងចម្លើយថាជាអនីតិជន ដើម្បីទាមទារទៅចុងចម្លើយឲ្យអនុវត្តនូវកាតព្វកិច្ចទទួលបន្ទុកលើសោហ៊ុយចាំបាច់ដើម្បីគ្រប់គ្រងថែរក្សាកូន (សោហ៊ុយចិញ្ចឹមបីបាច់កូន)។

[22] ខ្លឹមសារដូចគ្នានឹង Footnote 21 ។

[23] ខ្លឹមសារដូចគ្នានឹង Footnote 20 ។

ខេត្តបាត់ដំបង, ថ្ងៃទី ០៤ ខែ ឧសភា ឆ្នាំ ២០២០

អ្នកតំណាងដោយអាណត្តិ

<u>ឯកសារភ្ជាប់</u> P

១-លិខិតប្រគល់សិទ្ធិតំណាងដោយអាណត្តិ "ច្បាប់ដើម"

២-ច្បាប់ថតចម្លងនៃភស្តុតាងនីមួយៗខាងលើ "ចំនួន ០២ ច្បាប់"

ឧបសម្ព័ន្ធ

បញ្ជីទ្រព្យសម្បត្តិរួម

១. អចលនវត្ថុ

"ទីតាំងដី" ផ្លូវលេខ...... ភូមិ........ ឃុំ........... ស្រុក........ ខេត្តបាត់ដំបង

"លេខក្បាលដី" ....

២. អចលនវត្ថុ

"ទីតាំងដី" ផ្លូវលេខ...... ភូមិ........ ឃុំ........... ស្រុក........ ខេត្តបាត់ដំបង

"លេខក្បាលដី" ....

៣. រថយន្ត

"ប្រភេទ" ទេសចរណ៍

"ម៉ាក" **LEXUS RX300**

"ពណ៌" ស

"កម្មសិទ្ធិករ" ចុងចម្លើយ

"អាសយដ្ឋាន" ផ្ទះលេខ 00 ផ្លូវ 00 សង្កាត់មនោរម្យ ខណ្ឌ៧មករា ភ្នំពេញ

"ផ្លាកលេខ" ......-........

៤. ម៉ូតូ

"ប្រភេទ" ស្រី

"ម៉ាក" **YAMAHA QBIX**

"ពណ៌" ខ្មៅ

"កម្មសិទ្ធិករ" ដើមចោទ

"អាសយដ្ឋាន" ផ្ទះលេខ 00 ផ្លូវ 00 សង្កាត់មនោរម្យ ខណ្ឌ៧មករា ភ្នំពេញ

"ផ្លាកលេខ"	......-........

៥. ប្រាក់សន្សំ

"ស្ថាប័នហិរញ្ញវត្ថុ"	ធនាគារ...... សាខា........

"ប្រភេទ និង លេខគណនី"	ប្រាក់សន្សំធម្មតា ××× ××× ×××

"ឈ្មោះម្ចាស់គណនី"	ចុងចម្លើយ

៦. កាតឥណទាន

"ស្ថាប័នហិរញ្ញវត្ថុ"	ធនាគារ A សាខា........

"កូនបំណុល"	ដើមចោទ និង ចុងចម្លើយ (កាតឥណទានដោយសាមគ្គីភាព)

៧. កាតឥណទាន

"ស្ថាប័នហិរញ្ញវត្ថុ"	ធនាគារ B សាខា........

"កូនបំណុល"	ដើមចោទ និង ចុងចម្លើយ (កាតឥណទានដោយសាមគ្គីភាព)